

VYVOLENÝ NÁROD

ROMÁN S DETEKTÍVNŤOU ZÁPLETKOU

ROBERT
WHITLOW

„Strhajúca, realistická a inšpiratívna kniha.“

— Randy Singer, autor úspešného románu *Rule of Law*

„Môj názor na román Roberta Whitlowa *Vyvolený národ*: podmanivý, realistický a inšpiratívny. Autor spája napätie súdnej siene s dojímavým vykreslením Izraela so všetkými jeho svetlými aj tmnými stránkami. Ako právnik, ktorý sa venuje obetiam terorizmu, oceňujem realizmus románu. Dokázal som cítiť s radostami, sklamaniami aj víťazstvami jeho postáv. Právne záležitosti boli zatienené záležitosťami srdca – vierou, láskou a nádejou uprostred zúfalstva. A v tom je Whitlow skutočne neprekonateľný.“

— RANDY SINGER,
autor knihy *Rule of Law (Vláda zákona)*

„Whitlow píše dynamické romány z právnického prostredia s úžasnými postavami. Dej je prešpikovaný zvratmi a nečakanými prekvapeniami, ktoré ešte viac zvyšujú napätie. Whitlow je skvelý autor, ktorý sa citlivých tém dotýka s odvahou a úctou.“

— RT Book Reviews

VYVOLENÝ
NÁROD

VYVOLENÝ
NÁROD

ROBERT
WHITLOW

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Chosen People:

© 2018 by Robert Whitlow

Vydavateľ:

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson. Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing. Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Slovenské vydanie:

© 2022 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Biblické citáty v tejto knihe sú prevzaté z: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad s deuterokánonickými knihami*. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová, Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

© 2018 Micah Kandros Design

Foto na obálke:

© Getty Images

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-60-4

*Tým,
ktorí sa na ľudí
túžia dívať Božími očami,
optikou jeho srdca
a prislúbení*

Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste oznámili veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.

– Prvý Petrov list 2, 9

PROLÓG

„Hana!“
Keď Hana začula svoje meno, odbehla od sesterníc k plátennej strieške, pod ktorou jej strýko Anwar ošúchaným vreckovým nožíkom šúpал pomaranč. Šesťročná Hana bola zvyknutá na blízkovýchodné horúce podnebie, takže ani teplota presahujúca tridsať stupňov ju neodradila od hier pod holým nebom. Ale len čo na ňu zavolať vážený člen rodiny, prerušila svoju činnosť a okamžite zareagovala.

Odhrnula si z tváre neposlušný prameň dlhých čiernych vlasov a vošla do tieňa. Anwar, jej sedemdesiatštyriročný prastrýko, sedel na plastovej stoličke. Strieška z pestrofarebnej látky bola pripevnená k trojpodlažnej betónovej budove nesúrodého tvaru, v ktorej Abboudovci žili už niekoľko generácií.

„Áno, strýčko,“ odvetila zdvorilým tónom, ktorý používala, keď hovorila so staršími ľuďmi, ako jej to vštepila matka.

„Pod sem, dieťa.“

Anwar odrezal kúsok pomaranča a podal jej ho. Vyblednuté jazvy na jeho hne dom palci svedčili o desaťročiach práce v olivových sadoch, ktoré pokrývali kopce v okolí Nazareta. Hanin otec bol úspešný podnikateľ. Spolu s bratmi vlastnil továreň na výrobu plastových zavlažovacích potrubí, ktoré sa predávali v celom Izraeli aj na Západnom brehu Jordánu. Rodina žila v arabskom meste Rejne, asi šesť a pol kilometra od Nazareta. Strýko Anwar býval v oveľa väčšom starobyľom meste, v ktorom väčšinu detstva prežil aj Ježiš.

„Daj si,“ ponúkol ju Anwar, „a povedz mi, či je sladký.“

Hana poznala odpoveď, ale zahryzla sa do oranžovej dužiny a v ústach pocítila príval teplej šťavy. Izraelské pomaranče sú najlepšie na svete.

„Áno, je sladký a šťavnatý.“

„Vieš, že Pán hovorí, aby sme skúsili a presvedčili sa, aký je dobrý?“

„Áno, strýčko,“ odvetila s vypúlenými očami.

S údivom a strachom neraz sledovala, ako Anwar kládol jej starším bratom a bratrancom otázky, na ktoré podľa nej neexistovali odpovede.

„Chce, aby jeho dobrota bola pre teba rovnako skutočná ako sladká šťava v твоjich ústach.“

„Áno, strýčko,“ prikývla.

„Vieš, prečo som ťa zavolať?“

„Aby si mi mohol dať pomaranč?“

„Áno,“ prisvedčil s úsmevom. „A aj preto, lebo Všemohúci si ťa vyvolil, aby si s ním kráčala po všetky dni svojho života.“

Zamyslene prehltla posledný kúsok šťavnatého ovocia. „Ako malého Samuela,“ povedala. V mysli sa jej vynoril príbeh, ktorý počula minulý týždeň v malom zbore, kam chodievala s rodičmi. Vtedy po prvý raz začula svoje meno v Písme. Biblická Anna bola Samuelova matka.

„Správne. Keď pastor Sadr čítal ten príbeh, myslel som na teba.“

„Nie na mojich bratov? Veď sú chlapi, ako bol Samuel.“

„Boh má s Mikaelom a Natanelom plán, ale teraz ide o teba,“ povedal Anwar a predklonil sa. „Vieš, čo máš povedať, ak ťa Pán v noci prebudí?“

Hanini príbuzní si už všimli, že dievčatko má mimoriadne vyvinutú pamäť.

„Hovor, Pane, tvoj sluha počúva.“

„Správne,“ usmial sa Anwar, oprel sa o operadlo stoličky a odtrhol tri mesiačky pomaranča. „Tieto vezmi ostatným deťom.“

PRVÁ KAPITOLA

Hana si pri vkladaní zmlúv do zakladačov potichu pospevovala. Keď pocítila, že za ňou niekto stojí, otočila sa. Vo dverách uvidela Janet Deanovú, asistentku, o ktorú sa delila s ďalšími dvoma kolegyňami v právnickej firme.

„Už som ti povedala, že spievaš ako anjel?“ ozvala sa Janet.

„Veľakrát,“ usmiala sa Hana. „A zakaždým ma to zahabilo aj povzbudilo.“

„Bolo to po arabsky či po hebrejsky? Nechaj ma hádať, ale potrebujem počuť ešte niekoľko slov.“

Hana zaspievala ďalšiu vetu o čosi hlasnejšie a potom stíchla.

„Hebrejčina,“ rozhodným tónom vyhlásila Janet. „Spoznala som to podľa toho hrdelného zvuku. Aj ten znie krásne, keď ho vyslovíš ty.“

„Arabčina,“ opravila ju Hana. „Ale nič si z toho nerob, sú si dosť podobné.“

„Ak mi ešte zaspievaš, budem hádať ďalej,“ povedala Janet. „A medzitým ťa poprosím, aby si sa aj so svojím hlasom a mozgom presunula do konferenčnej miestnosti A na stretnutie s pánom Lowensteinom.“

„Ale o desať minút sa mám stretnúť s pánom Collinsom a jeho skupinou.“

„Kde budeš iba počúvať, nie aktívne sa zapájať. Gladys Applewhitová povedala, že stretnutie s pánom Lowensteinom je veľmi dôležité. O pána Collinsa sa postarám ja.“

„Fajn. Kto ešte bude v konferenčnej miestnosti A?“

„Ty, pán Lowenstein a istý právnik Jakob Brodsky. Neviem, prečo pán Lowenstein trval na tom, aby si tam prišla, akoby bičom plesol.“

Hana si už zvykla na asistentkin prízvuk, ale občas si lámala hlavu nad nezvyčajnými slovnými zvratmi, ktoré táto veselá žena používala. Chvíľu jej trvalo, kým pochopila, čo znamená „akoby bičom plesol“.

„Gladys povedala,“ pokračovala Janet, „že Brodsky má záujem o spoluprácu na nejakom medzinárodnom prípade náhrady škody spôsobenej na zdraví.“

„Škoda na zdraví?“ zopakovala Hana. „Potopila sa loď a zranila niekoho?“

Právnická firma Leona Lowensteina zaoberajúca sa námorným právom často riešila prípady, v ktorých sa pri strate tovaru či poškodení lode klienti domáhali náhrady škody vo výške niekoľkých miliónov dolárov.

„Gladys nič bližšie nevedela,“ odvetila Janet a stíšila hlas. „Mám pocit, že ide o pirátov. To by bolo ohromné, samozrejme, ak niekoho nezabili alebo také niečo. Brodsky má premietiť dajaké video a pán Lowenstein chce, aby si ho videla. Radšej si švihni, ináč prídeš neskoro. A s pánom Collinsom si nerob starosti.“

Predstava, že by išlo o súdny spor týkajúci sa pirátov, by ju nijako neprekvapila, keďže krátko po jej nástupe do firmy dosiahol pán Lowenstein mimosúdnou cestou náhradu škody spôsobenej pirátmi pri somálskom pobreží. Hana si dlaňami uhladila tmavosivú sukňu a napravila bielu blúzku. Merala necelých stosedemdesiat centimetrov, mala štíhlu postavu, dlhé čierne vlasy, svetlohnedú pokožku a tmavohnedé oči.

Vonkajšiu stenu konferenčnej miestnosti A tvoril rad okien, ktoré poskytovali výhľad na Buckhead, bohatú štvrť

na severe Atlanty. V strede miestnosti sa nachádzal dlhý sklenený stôl.

Zavalitý sivovlasý Leon Lowenstein stál pred veľkou premietacou plochou spolu s vysokým mladým mužom s krátkymi kučeravými vlasmi, ktorý mal na sebe priliehavý modrý oblek európskeho strihu a žiarivožltú kravatu. Keď do miestnosti vošla Hana, Lowenstein sa usmial.

„Ďakujem, že ste prišli tak narýchlo,“ povedal. „Toto je Jakob Brodsky. Má advokátsku kanceláriu v Sandy Springs a venuje sa prípadom náhrady škody na zdraví.“

„Volajte ma Jakob,“ povedal mladý právnik a podal jej ruku. „Hana Abboudová.“

„Vy ste Izraelčanka?“ opýtal sa a zmätene pozrel na pána Lowensteina.

„Ale nie Židovka,“ doplnil Lowenstein. „Hana vám to vysvetlí.“

„Som izraelská Arabka. Vyrástla som v meste Rejne neďaleko Nazareta a právo som študovala na Hebrejskej univerzite v Jeruzaleme.“

„A posledného poldruha roku pracuje na našom oddelení medzinárodného podnikania,“ dodal pán Lowenstein. „Spomenul som si na ňu po tom, čo sme prebrali váš prípad.“

„Ste si istý, že je to dobrý nápad, aby tu bola?“ spýtal sa Jakob.

„Áno,“ mávol rukou starší právnik. „Hana nie je moslimka. Pochádza z kresťanskej rodiny.“

Pre Hanu nebola podobná situácia ničím novým; netušila však, ako to súvisí s týmto stretnutím. Často musela vysvetľovať svoj pôvod, pretože mnohí si o nej hneď pri prvom stretnutí utvárali mylné predstavy. Otočila sa k Jakobovi Brodskému.

„Som kresťanka. Namiesto povinnej vojenčiny v Izraelských obranných silách som dva roky vykonávala civilnú

službu,“ vyratúvala vecným tónom. „Som Izraelčanka, ktorá má právo voliť, platí dane a môže prijímať štátnu podporu ako každý iný občan.“

„Fajn,“ pokrčil plecom Jakob a otočil sa k Lowensteinovi. „Súhlasíte s tým, že o tom, čo vám premietnem, zachováte mlčanlivosť?“

„Samozrejme, ale všimol som si, že o tomto prípade ste doteraz nerobili nijaké tajnosti,“ podotkol pán Lowenstein. „Moja asistentka mi ukázala vašu žiadosť uverejnenú na advokátskom fóre.“

„Aby som našiel pomoc, musel som sieť rozhodiť naširoko.“

Do miestnosti vošla Gladys Applewhitová s táckou, na ktorej bola voda, kanvica s kávou, šálky a poháre. Nápoje položila doprostred stola.

Jakob ukázal USB kľúč: „Tu je to video.“

Pán Lowenstein vložil USB kľúč do počítača. Hana si naliala pohár vody. Na premietacom plátne sa vedľa dátumu a mien „Gloria a Sadie Nuemannové“ objavil obrázok niečoho, čo Hane pripadalo nejasne povedomé. Starší právnik podal Jakobovi ovládač.

„Raz vám to pustím celé,“ povedal, „neskôr si to môžeme rozdeliť na úseky. Bude to bez zvuku.“ Stlačil tlačidlo prehrávania.

„To miesto poznám,“ vyhlásila Hana po necelých tridsiatich sekundách. „Námestie Churva v židovskej štvrti jeruzalemského Starého Mesta.“

„Správne,“ prisvedčil Jakob. „Video pochádza z bezpečnostnej kamery pred cukrárňou. Vzniklo pred štyrmi rokmi koncom mája. Cukráreň sa nachádza v juhozápadnom rohu námestia.“

Jakob si vryl do pamäti každú sekundu jedenástminútového videa, no aj napriek tomu ho lákalo pozrieť si

ho znova. Čiernobiely záznam vznikol na rušnom námestí v piatok podvečer. V zábere sa mihla skupinka ultraortodoxných mužov s bradami a zatočenými pajesmi v dlhých čiernych kabátoch a staromódnych klobúkoch, ktoré boli veľmi podobné, ale nie identické. Jakob videl ultraortodoxných Židov nazývaných charedim aj v Brooklyne, ale s akýmkoľvek prejavmi viery ho spájalo len veľmi chabé puto. Do synagógy jakživ nevšiel. Odkedy sa pred piatimi rokmi presťahoval z New Yorku do Georgie, pracoval na vybudovaní právnickej kancelárie, ktorá riešila zložité spory, akým sa iní právnici vyhýbajú. To, čo ho nútilo ráno vstať z postele, bola možnosť, že dostane šancu popasovať sa s nejakým tvrdým právnickým orieškom.

Ďalšie sekundy videozáznamu zachytávali desiatky ľudí, ktorí sa nijako nelíšili od obyvateľov akejkoľvek inej svetovej metropoly vychádzajúcich zo stanice metra. Potom sa objavili šiesti mladí príslušníci Izraelských obranných síl: traja muži a tri ženy, všetci so samopalmi prevesenými cez plecia. Jakob sa úkosom pozrel na arabskú právničku, ktorej sa pri pohľade na vojakov nijako nezmenil výraz tváre. O čosi neskôr sa pred cukrárnou zastavila skupinka pätnástich či dvadsiatich tínedžerov.

„To je skupina Nefeš be-nefeš?“ opýtala sa Hana.

„Čo?“ nechápal Jakob.

„Skupina mladých Židov zo zámoria na návšteve Izraela.“

„Možno, tým si nie som istý.“

Mládežnícku skupinu pozorovali dvaja Arabi: jeden mal okolo devätnásť, druhý o niekoľko rokov menej. Keď sa jeden zo sprievodcov skupiny otočil, bolo vidno, že v puzdre na opasku má pištoľ. Z cukrárne vyšli štyria mladí ľudia so zmrzlinou, potom odišla celá skupina. Zmizli aj obaja Arabi. K zmrzlinárni sa priblížili tri iné postavy.

„To sú Neumannovci,“ komentoval Jakob. „Ben, Gloria a trojročná Sadie. Pôjdu dovnútra.“

Keď sa rodina stratila zo záberu, okolo prešla druhá skupinka mladých ultraortodoxných mužov držiacich sa popod pazuchy.

„To bol predvečer šabatu?“ opýtala sa Hana. „Cheradim boli asi na ceste k Západnému múru.“

„Áno,“ odvetil Jakob, na ktorého urobili jej poznatky o tamojších reáliách dojem. „Západný múr je odtiaľ sotva pol kilometra.“

Neumannovci vyšli z cukrárne. Gloria sa posadila a kornútik držala pred Sadie, aby z neho mohla lízať zmrzlinu. Jej manžel niekam odišiel.

„Ben ide do neďalekého zlatníctva kúpiť náhrdelník, ktorý sa Glorii páčil, ale predtým mu ho nedovolila kúpiť, pretože sa jej zdal pridrahý,“ povedal Jakob.

„Zastavte to!“ zvolala Hana a vstala. „Ak je to to, čo si myslím, nechcem to vidieť!“

Jakob stisol tlačidlo na diaľkovom ovládači a zastavil prehrávanie. Na premietacom plátne zostal záber Sadie, ako sa s otvorenými ústami nakláňa k zmrzline. Pozrel sa na Hanu, ktorá civela na plátno.

„Ide o teroristický útok?“

„Áno, a mali by ste ho vidieť,“ povedal Jakob tónom, ktorý znel bezcitnejšie, ako zamýšľal. „Je to dôležité.“

„Súhlasím s Hanou,“ zamiešal sa do rozhovoru pán Lowenstein a potriasol hlavou. „Jedna vec je hovoriť o tých udalostiach po telefóne a iná dívať sa na ne.“

„Spomínate si na ten útok?“ spýtal sa Jakob Hany.

„Pamätám si iba toľko, že terčom boli americkí turisti. V tom čase som žila v Británii. Kým som bola preč, došlo k viacerým teroristickým útokom.“

Jakoba zaujalo, že Hana neváhala označiť útoky za prejav terorizmu.

Pán Lowenstein sa otočil k Jakobovi: „Ospravedlňte nás na chvíľku.“

S pocitom, že zbytočne meral cestu, Jakob podišiel k počítaču, aby z neho vytiahol USB kľúč.

„Môžete nám ho tu nechať?“ spýtal sa pán Lowenstein.

„Získať ho nebolo ľahké,“ odpovedal Jakob. „Mám, samozrejme, kópiu, ale nebudem riskovať, že...“

„Porozprávam sa s Hanou a potom poprosím Gladys, aby vás priviedla späť.“

Jakob zaváhal, potom pokrčil plecom: „Dobre.“

Nalial si šálku kávy, ktorú si plánoval vziať so sebou. Pán Lowenstein stlačil tlačidlo na podnikovom telefóne v strede stola.

„Gladys, zaveďte, prosím, pána Brodského na pár minút do konferenčnej miestnosti D.“

DRUHÁ KAPITOLA

Dvere konferenčnej miestnosti sa zatvorili. „Prepáčte, pán Lowenstein, ale...“ začala Hana.

„Nie,“ prerušil ju zdvihnutou rukou. „Ospravedlňujem sa, že som vás vopred neupozornil na obsah tohto stretnutia. Minulý týždeň mi zatelefonoval priateľ, ktorý sa pozná s Neumannovcami, a poprosil ma, aby som sa stretol s pánom Brodským. To, že by som vás mohol prizvať, mi napadlo až vo chvíli, keď mi Gladys oznámila, že Brodsky je na recepcii.“

Pán Lowenstein bol k Hane vždy zdvorilý a dával jej pocítiť, že je vo firme vítaná. Týždeň po jej príchode do Atlanty ju spolu s manželkou pozvali na večeru do svojho krásneho domu. Pani Lowensteinová neskôr trvala na tom, aby Hana počas slávnostnej večere s jedným z najväčších klientov firmy sedela vedľa nej. Hana sa pozrela na premietacie plátno. Obraz dieťaťa so zmrzlinou zmizol, pretože prehrávač sa prepol do režimu spánku.

„Kto zahynul?“ opýtala sa.

„Gloria Neumannová. Zabil ju terorista.“

Na chvíľku stisla pery, aby sa vzchopila a zachovala si profesionálny výraz. „Čo chce pán Brodsky?“

„Aby mu firma Collins, Lowenstein a Capella v prípade pomáhala. Prípady náhrady škody na zdraví obyčajne neriešime a ani nemáme skúsenosti s procesmi vedenými na základe amerických protiteroristických zákonov. Máme však